

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในการสอนภาษาอังกฤษ ผ่านสื่อ: กรณีศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย Parasocial Interaction in Mediated English Teaching: A Case Study of English Teaching Programs in Thailand

วาอุกา เหล่าเกื้อ¹ และ สาวิตรี คทวนิช²

Warlukar Laokua and Savitri Gadavanij

Received: July 23, 2022/ Revised: November 30, 2022/ Accepted: December 20, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เทคนิคและวิธีการสอน ตลอดจนรูปแบบของการจัดรายการ ผ่านมุมมองของการวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ อันนำไปสู่ความสำเร็จในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการและก่อให้เกิดความนิยมในการติดตามรับชมรายการ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงผสมวิธีแบบคู่ขนาน ดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน เพื่อศึกษาการเกิดแรงจูงใจและความนิยมที่ผู้ชมมีต่อพิธีกรและรายการ ควบคู่ไปกับการวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้การวิเคราะห์หัตถ์บทจากคลิปวิดีโอของรายการ เพื่อศึกษาการนำเสนอของรายการ ผลการศึกษาในเชิงปริมาณพบว่าผู้ชมรายการนิยมรับชมรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน และรายการมูฟวี่ แลงเกจ ตามลำดับ และระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่ผู้ชมมีต่อพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้งสามอยู่ในระดับมาก ส่วนผลการศึกษาเชิงคุณภาพพบว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทั้งสามรายการได้นำวิธีการสอนแบบผสมผสานมาใช้ ทุกรายการนำรูปแบบของการจัดรายการ

¹ Corresponding author, นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะภาษาและการสื่อสาร สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (Graduate student, Graduate School of Language and Communication, National Institute of Development Administration), Email: aptinygirl@gmail.com

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะภาษาและการสื่อสาร สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (Assistant Professor, Graduate School of Language and Communication, National Institute of Development Administration), Email: ajarn.savitri@gmail.com

แบบสนทนามาใช้ รวมถึงใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ และสื่อหลากหลายรูปแบบอื่น ๆ เพื่อสร้างการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับผู้ชมรายการ

คำสำคัญ: การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง, การสอนภาษาอังกฤษผ่านสื่อ, วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ

Abstract

This research investigates the interaction, teaching methods and techniques as well as formats of mediated English language teaching programs in Thailand. Using multimodal discourse analysis, the study aims to determine how these elements are associated with viewers' motivation in English language learning and the popularity of the programs. This study employs both qualitative and quantitative methods, forming a Convergent Parallel Design. Four hundred questionnaire responses are collected to investigate the viewers' motivation and their opinion towards the programs and the programs' hosts. Then video clips of the programs are analyzed qualitatively to see how parasocial interaction is constructed through teaching methods, techniques, and formats of the programs. Quantitative analysis reveals that viewers prefer to watch *Loukgolf's English Room* program the most, followed by *English AfterNoonz* and *Movie Language* respectively and that viewers have high level of parasocial interaction towards the program hosts. Qualitative analysis shows that all the of the three programs use an eclectic teaching method, using a conversational format. Various strategies including humor, motivation and visual semiotics are employed to create parasocial interaction with the viewers. It is suggested that this may have led to viewer's motivation and popularity of mediated English language teaching.

Keywords: Parasocial Interaction, Teaching English through Media, Multimodal Discourse

บทนำ

ประเทศไทยได้นำสื่อสารมวลชนมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลานานแล้ว ในระยะแรกนำมาใช้ในระบบการศึกษา มีกลุ่มผู้ชมรายการเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาของสถาบันต่าง ๆ การนำเสนอมีหลักสูตร จุดมุ่งหมาย และวัตถุประสงค์ในการสอนอย่างชัดเจน ต่อมาจึงได้มีการผลิตรายการโทรทัศน์ที่เป็นรายการสาระบันเทิง มีการพัฒนารูปแบบให้มีความแปลกใหม่และหลากหลาย ลดความตึงเครียดทางวิชาการ และใช้ความบันเทิงดึงดูดความสนใจของผู้ชมรายการ จนเกิดการแข่งขันกันในการผลิตรายการสอนภาษาอังกฤษที่สอดแทรกความบันเทิงในลักษณะนี้มากขึ้น (Chinnalong, 2000: 11-12)

ปัจจุบันสื่อสังคมออนไลน์เป็นที่นิยมอย่างกว้างขวาง เทคโนโลยีสังคมเครือข่ายสามารถสร้างการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างบุคคลให้เกิดขึ้นได้ ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และสร้างความรู้ขึ้นผ่านการใช้สื่อ (Koraneekit, Songkram & Khlaisang, 2014: 53-54) ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบันทำให้ผู้ชมหันมาเปิดรับชมสื่อผ่านทางสมาร์ทโฟนแทนการรับชมผ่านโทรทัศน์เหมือนในอดีต ผู้ผลิตจึงหันมาเผยแพร่รายการผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์เพิ่มอีกช่องทาง เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชมรายการ

ผู้ผลิตรายการสาระบันเทิงมักนำทฤษฎีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงมาใช้ในการออกแบบและผลิตรายการ เพื่อดึงดูดให้ผู้ชมเกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับพิธีกรและรายการในระดับสูง เพราะการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงของสื่อมีอิทธิพลต่อผู้ชมรายการเป็นอย่างมาก ทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกผูกพันจนติดตามรับชมรายการอย่างต่อเนื่องได้ (Sthapitanon, 2000: 292)

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงของรายการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในปัจจุบัน โดยในงานวิจัยนี้จะศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เทคนิคและวิธีการสอน ตลอดจนรูปแบบของการจัดรายการ ผ่านมุมมองการวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เทคนิคและวิธีการสอน ตลอดจนรูปแบบของการจัดรายการ ผ่านมุมมองการวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ อันนำไปสู่ความสำเร็จในการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ชมรายการและทำให้รายการสอนภาษาอังกฤษได้รับความนิยมจากผู้ชมรายการ

ทบทวนวรรณกรรม

ในการดำเนินการวิจัยเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดและทฤษฎีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เทคนิคและวิธีการสอนภาษาอังกฤษ รูปแบบของการจัดรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา และวาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารและกิจกรรมการเรียนรู้ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนส่งผลต่อประสิทธิภาพของการเรียนการสอน ผู้สอนจึงต้องเป็นผู้มีความสามารถในการสื่อสารกับผู้เรียน (Sikkabundit, 2004: 51)

การศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษเป็นการศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางการเรียนรู้ที่พิธีกรและผู้ชมรายการไม่รู้จักรักหรือมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกันจริงเหมือนในชั้นเรียน

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง เป็นการสร้างจินตนาการของผู้ชมรายการว่าตนมีโอกาสได้รู้จักหรือพูดคุยกับบุคคลในสื่อ จนเกิดเป็นความผูกพันอันนำไปสู่การแสดงความคิดเห็นหรือวิพากษ์วิจารณ์บุคคลในสื่อที่ตนชื่นชม หรือแม้แต่คาดหวังให้บุคคลในสื่อแสดงพฤติกรรมที่ตนเห็นว่าเหมาะสม (Sthapitanon, 2000: 291)

Rubin, Perse and Powell (1985) ได้พัฒนาแบบสอบถามเพื่อใช้วัดระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงของผู้ชมรายการที่มีต่อสื่อมวลชนผ่านการรับชมสื่อ เรียกว่า Parasocial Interaction Scale หรือ PSIS (Rubin, Perse & Powell, 1985: 167) ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยนำแบบสอบถามดังกล่าวมาดัดแปลงเพื่อวัดระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงจากการตอบแบบสอบถามของผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

นอกจากการศึกษาในเชิงปริมาณเพื่อวัดระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงจากผู้ชมรายการแล้ว ผู้วิจัยได้ศึกษาในเชิงคุณภาพเพื่อวิเคราะห์การสร้างปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษจากคลิปวิดีโอของรายการ โดยศึกษาพฤติกรรมกรปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทชั้นเรียนและสื่อ กลวิธีการสร้าง

อารมณ์ขันของรายการโทรทัศน์ในประเทศไทย และกลวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา ดังนี้

1) พฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ

การศึกษาพฤติกรรมของพิธีกรในการสร้างปฏิสัมพันธ์เพื่อสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนของ Moskowitz ที่พัฒนาปรับปรุงโดย Brown ซึ่งจำแนกพฤติกรรมในชั้นเรียนภาษาอังกฤษไว้ 14 รูปแบบ งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง จึงได้นำเฉพาะพฤติกรรมของครูผู้สอนมาใช้วิเคราะห์พฤติกรรมของพิธีกร 8 รูปแบบ ดังนี้

พฤติกรรมที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผู้เรียน

- 1) การจัดการกับความรูสึก ไม่เข้มขู่ ยอมรับผู้เรียน สื่อสารพูดคุยทำความเข้าใจ
- 2) การชมเชยหรือให้กำลังใจ ยกย่องชมเชย พูดส่งเสริมให้ทำต่อไป สร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน และการยืนยันว่าคำตอบของผู้เรียนถูกต้อง

พฤติกรรมที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผู้เรียน

- 3) การถามคำถามโดยคาดหวังคำตอบจากผู้เรียน ที่ไม่ใช่คำถามในเชิงวาทศิลป์
- 4) การให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น หรือแนวความคิด รวมถึงการบรรยาย
- 5) การชี้แนะแนวทาง ชี้แนวทางหรือขอร้องในเชิงคำสั่งเพื่อให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม
- 6) การวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียน พยายามเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้เรียน สื่อสารด้วยอารมณ์โกรธ ไม่พอใจ หรือแสดงความรำคาญในสิ่งที่ผู้เรียนกระทำ

พฤติกรรมที่เกิดร่วมกับพฤติกรรมอื่น ๆ

- 7) การใช้ภาษาแม่ เป็นการใช้ภาษาแม่ในการแสดงพฤติกรรมอื่น ๆ
- 8) อวัจนภาษา แสดงท่าทางหรือสีหน้า (Brown, 2000: 168-170)

2) รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทชั้นเรียนและสื่อ

รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในบริบทของชั้นเรียน (Features of Classroom Discourse) คือรูปแบบ IRF หรือ Initiation-Response-Feedback/Follow-up ประกอบด้วย การถามคำถามหรือริเริ่ม (Initiation) การตอบคำถามหรือตอบสนอง (Response) และการให้ข้อเสนอแนะ (Feedback) หรือการติดตามต่อ (Follow-up) เป็นการชักถามต่อเพื่อให้ผู้เรียนอธิบายคำตอบอย่างละเอียดหรือให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้สอน (Pinzon-Jacome, Lozano-Jaimes & Duenas-Angulo, 2016: 74-75) สำหรับรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของสื่อจะพบได้ 2 รูปแบบ คือ IR และ IRF อย่างไรก็ตาม

รูปแบบการริเริ่ม-ตอบสนอง (IR หรือ Initiation-Response) เป็นลักษณะที่พบได้บ่อยมากกว่าในบริบทของสื่อ เนื่องจากการสนทนาในบริบทของสื่อมักนิยมเริ่มต้นวงจรใหม่โดยการริเริ่ม (Initiation) หรือถามคำถามต่อไปมากกว่าการตอบรับหรือให้ข้อเสนอแนะ (Feedback) พิธีกรจะไม่นิยมให้คำติชม คำชี้แนะ หรือแสดงความคิดเห็นของตนต่อคำตอบที่ได้รับ (O’Keeffe, 2006: 5-6)

รายการสอนภาษาอังกฤษมีบริบททั้งชั้นเรียนและสื่อร่วมกัน ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทชั้นเรียนและสื่อมาใช้ในการวิเคราะห์เพื่อศึกษารูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษ

3) กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันของรายการโทรทัศน์ในประเทศไทย

อารมณ์ขันมีหน้าที่ในการบรรเทาความเครียดและการเผชิญกับปัญหา สร้างความสัมพันธ์และรักษาความผูกพันในสังคม กระตุ้นการกระทำทางสังคมและสร้างอิทธิพลต่อผู้อื่น (Bell & Pomerantz, 2016: 28) อารมณ์ขันเป็นเครื่องมือสำคัญในการผลิตสื่อบันเทิง เนื่องจากความตลกเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของผู้ชมและสร้างชื่อเสียงให้รายการได้ การใช้มุกตลกเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสังคมและวัฒนธรรม ผู้ที่อยู่ร่วมกันในสังคมและวัฒนธรรมเดียวกันจะเข้าใจการสื่อความหมายของมุกตลกได้ดีกว่าคนนอกสังคมและวัฒนธรรม ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดกลวิธีการสร้างสรรค์ความตลกของรายการโทรทัศน์ในประเทศไทยมาใช้ในการวิเคราะห์ โดยแบ่งเป็น 7 กลวิธี ดังนี้

- 1) การเล่นตลกกับภาษา เป็นการสร้างอารมณ์ขันด้วยการพูดผ่านการเล่นถ้อยคำ
- 2) การแสดงท่าทางที่ขบขัน เป็นการสร้างความตลกที่เกิดจากการแสดงกิริยาท่าทางของผู้มีส่วนร่วมในรายการที่ชวนให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขัน
- 3) การล้อเลียนเสียดสี เป็นการล้อเลียนเสียดสีลักษณะหรือพฤติกรรม
- 4) ตลกโครมคราม เป็นการสร้างความตลกผ่านกิริยาท่าทางในลักษณะเอะอะดังดัง วังโปล้งกัน หรือ สร้างความเจ็บตัวให้เกิดขึ้น
- 5) การพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์ เป็นการพูดและกระทำเพื่อพลิกความหมายที่ดำเนินอยู่ในตอนแรก หรือพูดในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับการรับรู้โดยทั่วไป
- 6) ตลกโปกฮา เป็นการสร้างความตลกผ่านการพูดหรือการแสดงกิริยาท่าทางหยาบโลนและลามกอนาจาร

7) การสร้างความตกลงผ่านข้อความในหน้าจอและเสียง เป็นการสร้างความตกลงผ่านข้อความบนหน้าจอโทรทัศน์ หรือผ่านการใส่เสียงพิเศษโดยกระบวนการตัดต่อ (Mina, 2018: 2304-2305)

4) กลวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา

แรงจูงใจคือปัจจัยที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สองให้ประสบความสำเร็จ เป็นตัวผลักดันหลักในการเริ่มต้นและช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนยังคงต้องการอยากรู้ในระหว่างกระบวนการเรียนรู้ที่ยาวนาน แม้ว่าผู้เรียนจะเป็นผู้มีความสามารถโดดเด่น หากผู้เรียนขาดแรงจูงใจที่มากพอ อาจไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ (Dörnyei & Csizér, 1998: 203) งานวิจัยนี้จึงนำแนวคิดของ Dörnyei and Csizér (1998) ที่ได้แบ่งกลวิธีการสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนออกเป็น 10 กลวิธี มาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ อย่างไรก็ตามมีบางกลวิธีที่นำมาใช้ในการศึกษานี้ไม่ได้ เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกึ่งความจริง การสอนของรายการไม่ได้สอนตามบทเรียนของหลักสูตรและไม่สามารถมอบหมายงานให้ผู้เรียนเหมือนการสอนในชั้นเรียนได้ ดังนั้นกลวิธีที่นำมาวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ได้ มี 8 กลวิธี ดังนี้

1) กลวิธีการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน วางตัวเป็นแบบอย่างที่ดีเพื่อสร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีในการเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามในการเรียนรู้

2) กลวิธีการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ผู้สอนสร้างบรรยากาศที่ไม่ตึงเครียด

3) กลวิธีการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน ใส่ใจในความก้าวหน้าของผู้เรียน สร้างความไว้วางใจกับผู้เรียน

4) กลวิธีการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน แม้ผู้เรียนจะมีความรู้ไม่มากนัก หากผู้เรียนมั่นใจจะทำให้กล้าสื่อสารได้ การสร้างความมั่นใจเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

5) กลวิธีการทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ เป็นการสร้างประสบการณ์ส่วนตัวที่ดีให้แก่ผู้เรียน เพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ได้

6) กลวิธีการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ด้วยตนเองและแรงจูงใจต้องเกิดขึ้นไปด้วยกัน จะทำให้เกิดความพยายามและประสบความสำเร็จในการเรียนได้

7) กลวิธีการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย หากผู้เรียนมีเป้าหมายในการเรียนจะทำให้เกิดแรงจูงใจขึ้นได้ แต่พบว่าผู้สอนมักให้ความสำคัญกับสิ่งนี้น้อยมาก

8) กลวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความชื่นชอบหรือความหลงใหลในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษามากขึ้น (Dörnyei & Csizér, 1998: 215-219)

เทคนิคและวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศไทย

นับตั้งแต่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้มีการนำเทคนิคและวิธีการสอนมาใช้ในชั้นเรียนหลากหลายวิธีเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้อย่างไร้ก็ตามการสอนทักษะการสื่อสารก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร (Darasawang, 2007: 187-189) นอกจากนี้การพัฒนาของสื่อและเทคโนโลยีในปัจจุบันทำให้เกิดวิธีการสอนภาษาอังกฤษขึ้นอีกหลายวิธี จากการศึกษาเทคนิคและวิธีการสอนแบบต่าง ๆ ผู้วิจัยได้เลือกเทคนิคและวิธีที่นิยมนำมาใช้สอนและรู้จักกันดีในประเทศไทยมาใช้ในการวิเคราะห์รายการสอนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1) วิธีการสอนแบบตรง (Direct Method) เน้นทักษะการฟังและพูด เรียนรู้แบบเชื่อมโยงโดยตรงกับภาษาที่เรียน เน้นการฝึกพูดโต้ตอบโดยไม่แปลและไม่ใช้ภาษาเดิมของผู้เรียน

2) วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual Method) คล้ายกับวิธีการสอนแบบตรง ให้ผู้เรียนเลียนแบบเสียงในประโยคสนทนาจนฟังได้เข้าใจก่อนเริ่มหัดอ่านและเขียน

3) วิธีการสอนแบบใช้การตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method) ฝึกฝนผู้เรียนให้เริ่มจากการฟังก่อน โดยใช้ท่าทางกิริยาอาการประกอบ ให้ผู้เรียนฟังและปฏิบัติตามผู้สอน การใช้ท่าทางจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำได้ดีขึ้น

4) วิธีการสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) ใช้การสร้างบรรยากาศที่ดีและการทำกิจกรรมเพื่อให้นุ่มนวลจิตใจให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย จัดความกลัวที่เป็นอุปสรรคในการเรียนภาษา (Larsen-Freeman, 2000: 23-108)

5) วิธีการสอนแบบผสมผสาน (Eclectic Method) เป็นการนำจุดเด่นของวิธีการสอนแบบต่าง ๆ มาผสมผสานรวมกันเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ผู้เรียน เนื้อหาที่สอน และวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ (Sataporn, 2011: 22-23)

6) วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-play Method) เป็นการสอนโดยใช้บทบาทเป็นเครื่องมือดึงความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ความรู้ และเจตคติในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นมา เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ (Sutadarat, 2021: 117)

7) วิธีการสอนโดยการใช้เกม (Game Method) สอนโดยให้ผู้เรียนเล่นเกมตามกติกาเพื่อพัฒนากระบวนการคิดและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ

8) เทคนิคการสอนโดยการใช้เพลง (Song Activities) นำเพลงมาใช้เพื่อฝึกฝนทักษะการฟังและทักษะอื่น ๆ รวมถึงได้เรียนรู้วัฒนธรรม ความหมายตรง และความหมายแฝงของภาษาอังกฤษผ่านการฟังเพลง

9) เทคนิคการสอนโดยการใช้ภาพยนตร์ (Motion Pictures) นำภาพยนตร์มาใช้เป็นสื่อเพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นภาพและเรียนรู้เสมือนการสื่อสารจริง (Yiemkuntitavorn, 2017: 1-56)

รูปแบบของการจัดรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา

โทรทัศน์เป็นสื่อที่สามารถถ่ายทอดข้อมูลไปยังคนจำนวนมากได้ จึงทำให้มีการนำโทรทัศน์มาใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษา เนื่องจากรายการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยเลือกมาศึกษาในงานวิจัยนี้เป็นรายการที่เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดรูปแบบของการจัดรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาใช้ในการวิเคราะห์รูปแบบการจัดรายการของรายการสอนภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้ รูปแบบของการจัดรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาแบ่งได้เป็น 12 รูปแบบ ดังนี้

- 1) รายการนำเสนอคนเดียว มีผู้ดำเนินรายการเพียงคนเดียวมาพูดให้ผู้ชมฟัง
- 2) รายการสนทนา พิธีกรและแขกรับเชิญพูดคุยแสดงความคิดเห็นให้ผู้ชมฟัง
- 3) รายการอภิปราย พิธีกรยกประเด็นให้ผู้ร่วมรายการร่วมกันแสดงความคิดเห็น
- 4) รายการสัมภาษณ์ พิธีกรและแขกรับเชิญพูดคุย ชักถาม หรือชี้แจงข้อเท็จจริง
- 5) รายการละคร ใช้ละครสอดแทรกเพื่อนำเสนอสาระทำให้ผู้ชมสนใจติดตามเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง

- 6) รายการสารคดี นำเสนอเรื่องราวเหตุการณ์ที่มีความสำคัญและเป็นความรู้
- 7) รายการแข่งขันตอบปัญหาและเกม เป็นรายการที่ส่งเสริมให้ผู้ชมได้สนุกสนานและเกิดปัญญาขึ้น

- 8) รายการสาธิตทดลอง นำเสนอเนื้อหาที่เป็นทักษะและแสดงขั้นตอนต่อเนืองตามลำดับ เช่น รายการสาธิตการปรุงอาหาร

- 9) รายการนิตยสาร นำเสนอเนื้อหาสาระที่หลากหลายในช่วงเวลาที่กำหนด แบ่งเป็นส่วนย่อยหลายเรื่อง แนวเดียวกันหรือแตกต่างกันก็ได้ จุดสำคัญคือการเชื่อมโยงแต่ละส่วนย่อยให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้

10) รายการถ่ายทอดสด เป็นรายการพิเศษที่ไปถ่ายทำนอกห้องส่งเพื่อนำเสนอสถานการณ์สด มีผู้ดำเนินรายการบรรยายเหตุการณ์ตามลำดับก่อนและหลัง

11) รายการโต้ว่าตี เป็นรายการที่จัดให้มีการแข่งขันระหว่างสองฝ่าย คือ ฝ่ายเสนอและฝ่ายค้าน โต้ว่าตีในญัตติที่กำหนดไว้

12) รายการห้องเรียนจำลอง เป็นรายการที่สมมติการสอนขึ้นในห้องส่งเหมือนการสอนจริงทุกประการ (Promwong, Thatang & Janopas, 1997: 224-226)

วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทกับผู้ชมรายการใช้การวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ (Multimodal Discourse Analysis) ในการวิเคราะห์ โดยเป็นการศึกษาภาษาร่วมกับสื่อสัญญาณอื่น ๆ (O'Halloran, 2013: 120) การนำเสนอของรายการสอนภาษาอังกฤษผ่านสื่อใช้ทั้งภาษาและสัญญาณอื่น ๆ เพื่อสื่อสารกับผู้ชมรายการ ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดนี้มาใช้ศึกษาสัญญาณในรายการสอนภาษาอังกฤษ 4 ประเภท ดังนี้

1) **การจัดวางตำแหน่งของภาพ** มีอิทธิพลต่อความหมายของภาพเพื่อสื่อสารกับผู้ชมรายการ ผู้ผลิตสื่อใช้แนวคิด The Dimensions of Visual Space เพื่อนำเสนอว่าการวางตำแหน่งของภาพแนวนอนจากซ้ายไปขวาเป็นการสื่อถึงข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) แนวตั้งจากบนและล่างเป็นการสื่อถึงความจริงและอุดมคติ (Real-Ideal) ส่วนขอบและตรงกลางเป็นการสื่อถึงความสำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) ขององค์ประกอบในภาพ (Kress & van Leeuwen, 2006: 197)

2) **การใช้ระยะภาพ** การจ้องมองกล้อง แสดงออกทางสีหน้า หรือแสดงท่าทางต่าง ๆ ของพิธีกรสามารถสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมได้ อย่างไรก็ตามพิธีกรไม่สามารถจ้องมองกล้องได้ตลอดเวลา จึงได้มีการนำระยะภาพมาใช้เพื่อโน้มน้าวความสนใจและสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ (Kress & van Leeuwen, 2006: 117-125)

3) **การใช้สี** ผู้ผลิตสื่อใช้หลักการของสีเพื่อสร้างอารมณ์ร่วมกับผู้ชม เช่น ใช้ความขัดแย้งของสี ให้ผู้แสดงใส่เสื้อผ้าสีสว่างกว่าสีของพื้นหลังเพื่อทำให้ผู้แสดงโดดเด่นมากขึ้น หรือใช้หลักการเรื่องวรรณะสีมาช่วยในการดึงดูดสายตาและความสนใจจากผู้ชมรายการ (Bordwell & Thompson, 2004: 176)

4) **การใช้การเล่าเรื่อง** การเล่าเรื่องแบบฮอลลิวูด คลาสสิก เป็นการเล่าเรื่องที่นำเสนอโครงเรื่อง (Plot) ในลักษณะแผนภาพรูปตัววี (V) หรือที่เรียกกันว่า Freytag's Pyramid มีขั้นตอน 5 ขั้นตอน คือ เริ่มเรื่อง พัฒนาเรื่อง จุดวิกฤติ เรื่องราวคลี่คลาย และ

ปิดเรื่องราว (Kaewthep, 2010: 290-293) การเล่าเรื่องต้องประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผลและความหมายต่อภาพรวมของเรื่องทั้งหมด Foss ได้เสนอว่าการเล่าเรื่องในชั้นเรียนนั้นมียุทธศาสตร์ประกอบสำคัญเพียง 3 ประการเท่านั้น คือ ฉาก ตัวละคร และเหตุการณ์ เพื่อให้เรื่องเล่ามีความซับซ้อนน้อยลงและช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องเล่าได้ง่ายขึ้น (Foss, 2009 อ้างถึงใน Phothong & Anchaleewittayakun: 2018: 148) ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงสนใจศึกษาขั้นตอนการเล่าเรื่อง 5 ขั้นตอนและองค์ประกอบของการเล่าเรื่อง 3 ประการจากรายการสอนภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมวิธีแบบคู่ขนาน (Convergent Parallel Design) โดยดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณควบคู่กับการวิจัยเชิงคุณภาพ ให้ความสำคัญกับการวิจัยทั้งสองวิธีเท่า ๆ กันและนำผลการวิจัยมาสรุปรวมกัน

วิธีการดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ

1. สุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (Convenience Sampling) เลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลทั่วไปที่อยู่ในวัยเรียนและวัยทำงานอายุระหว่างช่วง 19–40 ปี โดยเป็นผู้ที่เคยรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ จำนวน 400 คน

2. เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ประกอบไปด้วยคำถามปลายปิด (Close-ended Question) แบ่งเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถามกระดาษจำนวน 200 คน และแบบสอบถามทางออนไลน์จำนวน 200 คน เพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลได้จำนวนคำตอบเพียงพอสำหรับการวิเคราะห์ในช่วงสถานการณ์โรคไวรัสโคโรนา 2019 แพร่ระบาด

แบบสอบถามมีประเด็นการศึกษา 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 มีลักษณะคำถามแบบเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว (Check List) ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิการศึกษา อาชีพ และทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 2 มีลักษณะคำถามแบบเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว (Check List) ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับพิธีกรและรายการสอนภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 3 มีลักษณะคำถามแบบเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว (Check List) และแบบมาตราวัดประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับรูปแบบการจัดรายการของรายการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้ชมรายการนิยมรับชม

ส่วนที่ 4 มีลักษณะคำถามแบบมาตราวัดประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยผู้วิจัยใช้แนวคิดจากแบบสอบถาม Parasocial Interaction Scale หรือ PSIS (Rubin, Perse & Powell, 1985) นำมาดัดแปลงเพื่อใช้วัดระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงจากการตอบแบบสอบถามของผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 5 มีลักษณะคำถามแบบมาตราวัดประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์ที่ได้รับและแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการรับชมรายการ

3. นำข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามมาประมวลผลเป็นค่าร้อยละ โดยเลือกคำตอบของคำถามแต่ละข้อที่มีค่าความถี่ (Frequency) สูงสุด 3 อันดับแรกที่มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ระหว่าง 0.5-1 มาใช้ในการประมวลผลร่วมกับผลการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อให้ผลการวิจัยสมบูรณ์

วิธีการดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยคัดเลือกรายการที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์และสื่อสังคมออนไลน์มากกว่า 3 ปี และมีผู้ติดตามทางเฟซบุ๊ก แฟนเพจมากกว่า 100,000 คน คือ รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ มาวิเคราะห์ตามทฤษฎีเป็นหลักโดยผู้วิจัยเพียงผู้เดียว

1. คัดเลือกคลิปวิดีโอของแต่ละรายการที่มียอดการรับชมสูงที่สุด 5 อันดับแรกทางรายการนำมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ระหว่างกรกฎาคม-ธันวาคม พ.ศ. 2562 รายการละ 5 ตอน รวมทั้งสิ้น 15 ตอน

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ได้แก่ 1) คริส หอวัง 2) มินท์ I Roam Alone 3) เดิร์ดและปอร์เช่ 4) ฮิวโก้ จุลจักร 5) ดิชา กันติชา

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ได้แก่ 1) v.to เจ็บปวด 2) v.to นอนคว่ำ/หงาย/ตะแคง 3) v.to โทรหาหน่อยนะ 4) สั่งโรตียังไงให้กรอบ 5) ลางานยังงี้ให้ได้หยุด

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ได้แก่ 1) Alpha 2) Baywatch 3) The Pool 4) Harry Potter and the Chamber of Secrets 5) Speed

2. ศึกษาคลิปวิดีโอแต่ละตอนอย่างละเอียด โดยใช้วิธีวิเคราะห์ด้วยบทและวาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบเพื่อศึกษาการสร้างความสนใจให้แก่ผู้ชมรายการ และนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์มาประมวลผลร่วมกับผลการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อให้ผลการวิจัยสมบูรณ์

การวิเคราะห์ผลการวิจัยเชิงปริมาณ

ผลการตอบแบบสอบถามจากผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ แบ่งออกเป็น 5 ส่วนสามารถสรุปผลได้ดังนี้

แบบสอบถามส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ชมรายการส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 74.75 วัยที่รับชมรายการมากที่สุดเป็นกลุ่มวัยที่มีอายุ 19-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 55.25 การศึกษาปริญญาตรีมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77 และเป็นนักเรียนหรือนักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 57

สำหรับทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษพบว่ามีกลุ่มตัวอย่างที่ชอบภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 80.25 มีกลุ่มตัวอย่างที่ชอบการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน คิดเป็นร้อยละ 55.75 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากสื่ออื่น ๆ นอกชั้นเรียน คิดเป็นร้อยละ 95 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากสื่อ

แบบสอบถามส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพิธีกรและรายการสอนภาษาอังกฤษ

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม มีกลุ่มตัวอย่างเลือกรับชมมากที่สุด รองลงมา คือ รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน และรายการมูฟวี่ แลงเกจ ตามลำดับ พิธีกรรายการที่กลุ่มตัวอย่างรู้จักมากที่สุด คือ คณาธิป สุนทรักษ์ และกลุ่มตัวอย่างรู้จักรองลงมา คือ คริสโตเฟอร์ ไรท์ ณัฏชนันท์ พิระณรงค์ และสุผจญ กลิ่นสุวรรณ ตามลำดับ

แบบสอบถามส่วนที่ 3 รูปแบบการจัดรายการของรายการสอนภาษาอังกฤษ

ระยะเวลาการออกอากาศที่เหมาะสมที่กลุ่มตัวอย่างต้องการมากที่สุดคือ 5-15 นาที คิดเป็นร้อยละ 40.75 รองลงมาคือ 15-30 นาที คิดเป็นร้อยละ 36.50 และน้อยที่สุดคือ 45-60 นาที คิดเป็นร้อยละ 1.75

กลุ่มตัวอย่างต้องการรายการสอนภาษาอังกฤษที่มีรูปแบบรายการละครมากที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.31 รองลงมาคือรูปแบบรายการสัมภาษณ์ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.25 และรูปแบบรายการสนทนา คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.23 ตามลำดับ

แบบสอบถามส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง

กลุ่มตัวอย่างมีค่าระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.91 โดยการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมที่มีค่ามากที่สุด 3 อันดับแรก คือ พิธีกรทำให้ผู้ชมรู้สึกสบายใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการ พิธีกรที่ผู้ชมชื่นชอบคือบุคคลต้นแบบในการเรียนภาษาอังกฤษ และผู้ชมรายการรู้สึกสนิทสนมคุ้นเคยกับพิธีกรเสมือนเป็นครู อาจารย์ พี่ หรือคนรู้จัก

แบบสอบถามส่วนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์และแรงจูงใจที่ได้รับจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างได้รับประโยชน์อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 4.17 โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับประโยชน์จากการรับชมรายการมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ผู้ชมได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มมากขึ้นจากการติดตามรับชมรายการ ผู้ชมได้รับความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากการรับชมรายการ และการรับชมรายการทำให้ผู้ชมมีแรงบันดาลใจในการเรียนภาษาอังกฤษและชื่นชอบภาษาอังกฤษมากกว่าเดิม

กลุ่มตัวอย่างได้รับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 4.08 แรงจูงใจที่กลุ่มตัวอย่างได้รับมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ การเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการทำให้มีความสุขเพิ่มมากขึ้นในการฝึกฝนและใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ผู้ชมเรียนภาษาอังกฤษผ่านทางรายการเพราะอยากพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนให้ดีขึ้น และการเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการจะสามารถช่วยให้ผู้ชมมีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

จากผลการวิเคราะห์ของการวิจัยเชิงปริมาณจะเห็นได้ว่าผู้ชมรายการชอบเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อมากกว่าการเรียนในชั้นเรียน ระยะเวลาการออกอากาศที่เหมาะสมที่กลุ่มตัวอย่างต้องการมากที่สุดคือ 5-15 นาที นอกจากนี้ยังชื่นชอบรายการรูปแบบละคร ซึ่งเคยเป็นรูปแบบการจัดรายการของรายการสอนภาษาอังกฤษที่มีชื่อเสียงในอดีต คือ อิงลิชเดลิเวอรี และอิงลิช เบรกฟาสต์ ระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับพิธีกร ระดับการได้รับประโยชน์จากการรับชม และระดับการได้รับแรงจูงใจจากการเรียนผ่านการรับชมรายการอยู่ในระดับมาก

การวิเคราะห์ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ผลการวิจัยเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์ตัวบทและวาทกรรมสื่อหลากหลายแบบ ศึกษาจากคลิปวิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ วิเคราะห์ตามทฤษฎีเป็นหลักโดยผู้วิจัยเพียงผู้เดียว ดังนี้

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในรายการสอนภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนในบริบทของชั้นเรียนผู้สอนเป็นผู้มีหน้าที่ช่วยผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ได้สำเร็จลุล่วง ในบริบทของสื่อหรือรายการสอนภาษาอังกฤษมีเทคโนโลยีและสื่อสังคมออนไลน์ช่วยในการปฏิสัมพันธ์ การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้สื่อมีอิทธิพลต่อผู้ชม การมีอิทธิพลของสื่อจะส่งผลให้รายการได้รับความนิยมจากผู้ชมรายการ ทำให้มีผู้ชมติดตามรับชมเป็นจำนวนมาก และช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนทำให้เกิดผู้รู้ภาษาอังกฤษในสังคมไทยเพิ่มมากขึ้นได้ รายการที่ประสบความสำเร็จสูงมักสามารถสร้างการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับผู้ชมรายการได้ในระดับสูง นอกจากการศึกษาในเชิงปริมาณเพื่อวัดระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงจากผู้ชมรายการแล้ว ผู้วิจัยได้ศึกษาในเชิงคุณภาพเพื่อวิเคราะห์การสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงจากคลิปวิดีโอของรายการโดยศึกษาจากตัวบท ดังนี้

1) พฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนในรายการสอนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนของ Moskowitz ที่พัฒนาปรับปรุงโดย Brown (2000) มาวิเคราะห์ พบการใช้พฤติกรรมของผู้สอนที่ปรากฏเหมือนกันในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ 5 รูปแบบ คือ การชมเชยและให้กำลังใจ การให้ข้อมูล การชี้แนะแนวทาง การใช้ภาษาแม่ และอวัจนภาษา จะเห็นได้ว่าการใช้พฤติกรรมทั้งอิทธิพลแบบทางตรงและทางอ้อมในการปฏิสัมพันธ์

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เป็นรายการเดียวที่พบการใช้พฤติกรรมการจัดการกับความรู้สึกเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ พิธีกรยังมักแสดงออกถึงการยอมรับความรู้สึกหรือเข้าใจผู้เรียนอยู่บ่อยครั้งทั้งในรายการและผ่านสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ ดังนั้นจึงเป็นรายการเดียวที่พบพฤติกรรมจัดการกับความรู้สึกในงานวิจัยนี้

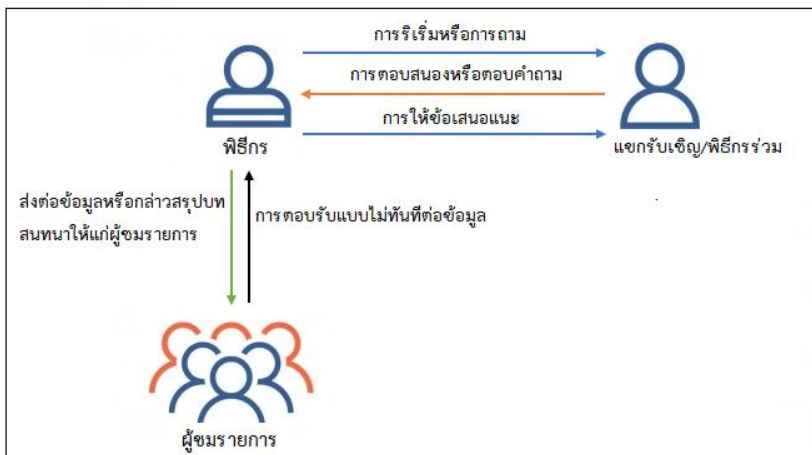
รายการมูฟวี่ แลงเกวจ พบการใช้การวิจารณ์พฤติกรรมของผู้เรียนเพียงรายการเดียว อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์คลิปวิดีโอของรายการนี้ทั้ง 5 ตอน พบว่าพิธีกรกล่าวพูดวิจารณ์พฤติกรรมของผู้เรียนเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

รายการทั้ง 3 รายการใช้อวัจนภาษาในการสื่อสารกับผู้ชมรายการ อวัจนภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสร้างการปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารได้ เกิดขึ้นพร้อมกับการใช้วัจนภาษา โดยเฉพาะการใช้สายตาเป็นสิ่งที่สร้างความสัมพันธ์ระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการได้ดีที่สุด แม้ว่าพิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจมักจะสวมแว่นตาจางไม่ได้ใช้สายตาเพื่อสื่อสารกับผู้ชม แต่ก็มีการใช้ท่าทางและการเคลื่อนไหวเพิ่มมากขึ้น เพื่อมาทดแทนการใช้สายตาเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

การวิเคราะห์ยังพบอีกว่าพิธีกรทั้ง 3 รายการไม่ใช้การถามคำถามกับผู้ชมรายการเหมือนผู้สอนในชั้นเรียน กล่าวคือในบริบทการสอนภาษาอังกฤษผ่านสื่อพิธีกรจะไม่ใช้ถามเพื่อดึงดูดความสนใจหรือตรวจสอบความรู้ของผู้เรียน แม้ว่าการถามคำถามเป็นพฤติกรรมที่ในชั้นเรียนนิยมใช้บ่อยมากที่สุดเพื่อกระตุ้นผู้เรียน แต่ในบริบทของสื่อพิธีกรจะใช้การถามคำถามกับแขกรับเชิญหรือพิธีกรร่วมเพื่อริเริ่มการสนทนาเท่านั้น

2) รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของรายการสอนภาษาอังกฤษ

รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในบริบทของชั้นเรียน คือ IRF หรือ Initiation-Response-Feedback (Pinzon-Jacome, Lozano-Jaimes & Duenas-Angulo, 2016: 74-75) และรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของสื่อจะพบได้ 2 รูปแบบ คือ IR และ IRF อย่างไรก็ตามมักพบรูปแบบ IR หรือ Initiation-Response ได้บ่อยมากกว่ารูปแบบ IRF (O’Keeffe, 2006) เนื่องจากยังไม่มีงานวิจัยใดที่ศึกษาารูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของการเรียนการสอนผ่านทางสื่อ ซึ่งรายการสอนภาษาอังกฤษมีบริบททั้งชั้นเรียนและสื่อร่วมกัน ผู้วิจัยนำแนวคิดรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทชั้นเรียนและสื่อมาใช้ในการวิเคราะห์และได้พบว่ารายการสอนภาษาอังกฤษผ่านสื่อมีรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ คือ IRFT หรือ Initiation (ริเริ่ม) - Response (ตอบสนอง) - Feedback (ให้ข้อเสนอแนะ) - Transfer (ส่งต่อข้อมูลให้ผู้ชมรายการ) เพิ่มขึ้นมาอีกรูปแบบหนึ่ง ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 การปฏิสัมพันธ์แบบ IRFT ที่พบในบริบทการสอนภาษาอังกฤษผ่านสื่อ
ที่มา: โดยผู้วิจัย, 2565

จากภาพจะเห็นได้ว่าบริบทของการสอนภาษาอังกฤษผ่านสื่อเป็นการสื่อสารทางเดียว (One-way communication) แตกต่างจากในบริบทของชั้นเรียนที่สามารถสื่อสารได้สองทาง (Two-way communication) ผู้ชมรายการไม่สามารถตอบสนองต่อพิธีกรได้อย่างทันทีทันใดเหมือนกับการสื่อสารของผู้สอนและผู้เรียนในชั้นเรียน จึงต้องมีการพูดสรุปบทสนทนาหรือพูดให้ข้อมูลเพิ่มเติมจากการสนทนานั้น ๆ เพื่อส่งสารต่อไปให้ผู้ชมรายการ (Transfer) ซึ่งพิธีกรจะพูดไปพร้อมกับจ้องมองกล้องเพื่อสื่อสารกับผู้ชม ผู้ชมจะได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษไปพร้อมกับเกิดการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับพิธีกรผ่านทางสื่อ แม้ว่าผู้ชมไม่สามารถตอบสนอง (Response) ต่อพิธีกรได้ด้วยตนเองแบบทันทีทันใดในขณะนั้น แต่การเรียนรู้จำเป็นจะต้องมีขั้นตอนการให้คำติชมหรือข้อเสนอแนะ (Feedback) เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการเรียน แลกเรียนรู้หรือพิธีกรร่วมจึงมีหน้าที่เป็นผู้ตอบสนองต่อการสื่อสารของพิธีกรแทนผู้ชมรายการเพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ไปได้นอกจากนี้ยังอาจเกิดการตอบรับแบบไม่ทันที่ทันใดจากผู้ชมรายการ (Delayed feedback) ภายหลังการรับชมรายการผู้ชมอาจส่งข้อความเพื่อแสดงความคิดเห็นผ่านช่องทางติดต่อรายการบนสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ

3) กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันของรายการสอนภาษาอังกฤษ

การใช้มุกตลกเพื่อสร้างอารมณ์ขัน พิธีกรจะต้องสร้างอารมณ์ขันโดยใช้มุกตลกที่เหมาะสมและสร้างสรรค์ การใช้อารมณ์ขันจะช่วยบรรเทาความเครียดในการเรียนรู้ สร้างความสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ และช่วยกระตุ้นให้ผู้ชมรายการสนใจเนื้อหาสาระที่ทางรายการนำเสนอ จากการนำแนวคิดกลวิธีการสร้างสรรค์ความตลกในรายการโทรทัศน์ไทยเพื่อสร้างอารมณ์ขัน (Mina, 2018) มาใช้ในการวิเคราะห์พบว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการได้ใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันตามแนวคิดดังกล่าวนี้

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เป็นรายการที่มีแขกรับเชิญหลากหลายเพศ นิสัย และบุคลิก รวมถึงยังใช้รูปแบบรายการแบบนิตยสารในการจัดรายการที่แบ่งเป็นหลายช่วงมีระยะเวลาการนำเสนอยาวประมาณ 45 นาที ทำให้รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม นำกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันมาใช้ได้ครบทั้ง 7 กลวิธี

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ดำเนินรายการโดยพิธีกรที่เป็นผู้หญิง การแสดงมุกตลกบางกลวิธีอาจไม่เหมาะสมกับผู้หญิง เช่น การทำท่าทางไม่เรียบร้อย การพูดจาตลกโปกฮา หรือการตะโกนโครมครามเสียงดังโวยวาย รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน จึงใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันเพียง 3 กลวิธี คือ การเล่นตลกกับภาษา การล้อเลียนเสียตีสี และการสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอและเสียง

รายการมูฟวี่ แลงเกจ นำกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันมาใช้ 6 กลวิธี คือ การเล่นตลกกับภาษา การแสดงท่าทางที่ขบขัน การล้อเลียนเสียตีสี การพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์ ตลกโปกฮา และการสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอและเสียง รายการนี้ไม่มีการเล่นเกมหรือทำกิจกรรมอื่น ๆ จึงไม่จำเป็นต้องใช้กลวิธีตลกโครมคราม ทำเสียงดังโวยวายเพื่อสร้างบรรยากาศสนุกสนาน รายการมูฟวี่ แลงเกจ ยังใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันมาสร้างเป็นเอกลักษณ์สำคัญของรายการโดยนำกลวิธีการพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์มาหักมุมเพื่อสร้างอารมณ์ขันให้ผู้ชมก่อนปิดจบรายการในทุกตอน

การสร้างอารมณ์ขันในการเรียนการสอนต้องมีความเหมาะสมและไม่ใช้เยอะเกินไปจึงจะเกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ผลการวิเคราะห์จึงพบว่ารายการสอนภาษาอังกฤษผ่านทางสื่อทั้ง 3 รายการมีการใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันให้เหมาะสมกับพิธีกร แขกรับเชิญ รูปแบบของการจัดรายการ และระยะเวลาในการดำเนินรายการ ของแต่ละรายการ

4) กลวิธีการสร้างแรงจูงใจในรายการสอนภาษาอังกฤษ

กลวิธีการสร้างแรงจูงใจเป็นวิธีการที่ผู้สอนนำมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและอยากมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น จากแนวคิดกลวิธีการสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนทั้งหมด 10 กลวิธี (Dörnyei & Csizér, 1998) ผู้วิจัยเลือกนำกลวิธีที่สามารถใช้วิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงผ่านสื่อได้มาวิเคราะห์ 8 กลวิธี พบว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ ใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ ดังนี้

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจครบทั้ง 8 กลวิธี คือ การเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน การสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน การทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง การส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย และการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รายการนี้มีระยะเวลาการนำเสนอยาวประมาณ 45 นาที แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะคอยกระตุ้นให้ผู้ชมยังคงต้องการเรียนรู้และสนใจรับชมรายการ ระยะเวลายาวนานในการนำเสนอทำให้มีการนำกลวิธีที่หลากหลายมาใช้ครบทุกกลวิธีเพื่อรักษาแรงจูงใจของผู้ชมรายการให้ติดตามรับชมต่อเนื่องจนจบรายการ

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้ 7 กลวิธี และรายการมูฟวี่ แลงเกจ ใช้ 6 กลวิธี ทั้งสองรายการไม่ได้นำกลวิธีการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายมาใช้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Dörnyei and Csizer ที่ได้บอกว่าการตั้งเป้าหมายเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษา แต่กลับพบว่าผู้สอนมักให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายในชั้นเรียนภาษาน้อยมาก (Dörnyei & Csizér, 1998) นอกจากนี้ไม่พบการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองในรายการมูฟวี่ แลงเกจ ทั้งที่ความมั่นใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้กล้าพูดคุยสื่อสาร อาจเป็นไปได้ว่ารายการมูฟวี่ แลงเกจ เน้นวิธีการสอนแบบให้ผู้ชมเรียนรู้โดยใช้สื่อภาพยนตร์ ฟังฟังเสียงให้คุ้นเคยและหัดพูดออกเสียงตามคำและประโยคในภาพยนตร์ ซึ่งในภายหลังผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้เพื่อสื่อสารจริงในชีวิตประจำวันได้เอง พิธีกรจึงไม่ได้เน้นการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจเพื่อกระตุ้นผู้ชมรายการ

เทคนิคและวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในรายการสอนภาษาอังกฤษ

รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานโดยใช้วิธีการสอนหลากหลายวิธี วิธีการสอนภาษาอังกฤษแต่ละวิธีมีข้อดีและข้อเสียแตกต่างกันไป ทางรายการจึงเลือกนำข้อดีหรือจุดเด่นของแต่ละวิธีมาใช้ร่วมกันเพื่อให้ตรงกับจุดมุ่งหมายในการนำเสนอของรายการ

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม พบการใช้วิธีการสอนแบบตรง วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง วิธีการสอนแบบชักชวน วิธีการสอนโดยใช้เกม และวิธีการสอนโดยใช้เพลง

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน บางตอนเลือกใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูด และบางตอนจะเลือกใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูดมาผสมผสานกับวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติผสมผสานกับวิธีการสอนโดยใช้ภาพยนตร์

รูปแบบการจัดรายการของรายการสอนภาษาอังกฤษ

รายการสอนภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้เป็นรายการที่ออกอากาศทั้งทางโทรทัศน์และนำมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ หรือเป็นรายการที่เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนเปลี่ยนมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ แม้ว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการจะไม่ได้นำเสนอผ่านทางโทรทัศน์เพียงช่องทางเดียว แต่ทั้ง 3 รายการยังคงใช้รูปแบบการจัดรายการของรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาตามการจำแนกของชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (Promwong, Thatang & Janopas, 1997) ในการจัดรายการ ดังนี้

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้รูปแบบรายการโทรทัศน์แบบรายการนิตยสารประกอบไปด้วยรูปแบบรายการสนทนา รายการสัมภาษณ์ และรายการแข่งขันตอบปัญหาและเกม รายการมีระยะเวลาในการนำเสนอยาวประมาณ 45 นาที จึงเลือกใช้รูปแบบดังกล่าวนี้เพื่อแบ่งส่วนย่อยเป็นช่วง ไม่ให้ผู้ชมรายการเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย

รายการที่มีระยะเวลาในการนำเสนอเพียง 2-5 นาที จะใช้รูปแบบของการจัดรายการตอนละ 1 รูปแบบเท่านั้น รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ใช้รูปแบบรายการนำเสนอคนเดียว หากตอนใดมีแขกรับเชิญจึงจะใช้รูปแบบรายการสนทนา และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ มีพิธีกร 2 ท่านร่วมดำเนินรายการ จึงเลือกใช้รูปแบบรายการสนทนา

รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการนำรูปแบบรายการสนทนามาใช้ในการจัดรายการ การจัดรายการสนทนาเป็นรายการที่มีพิธีกรหรือแขกรับเชิญมาพูดคุยสนทนากันโดยปกติแล้วมนุษย์ทุกคนต้องพูดคุยสนทนากับผู้อื่นในชีวิตประจำวัน แลกเปลี่ยนความรู้หรือประสบการณ์ พูดคุยกันเพื่อความสนุกสนานหรือผ่อนคลายความเครียด ดังนั้นจึงอาจเป็นเหตุผลที่พบว่าทุกรายการเลือกนำรูปแบบรายการสนทนามาใช้ในการจัดรายการ

วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบในรายการสอนภาษาอังกฤษ

รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการนำเสนอความรู้โดยสอดแทรกความบันเทิง นอกจากการสื่อสารด้วยภาษาพูดแล้วยังใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ หรือวาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบในการนำเสนอ ได้แก่ ใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพเพื่อให้ข้อมูลของภาพและเน้นความสำคัญให้แก่ผู้ชม ใช้ระยะภาพเพื่อสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม ใช้สีสร้างอารมณ์ร่วมเพื่อดึงดูดผู้ชมรายการให้สนใจ และใช้การเล่าเรื่องให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปกับการสอนภาษาอังกฤษ

1) การจัดวางตำแหน่งของภาพ ผลการวิเคราะห์พบว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม และรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพแบบข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ พิธีกรเป็นข้อมูลเก่ามีตำแหน่งอยู่ทางด้านซ้ายของภาพ จะถูกนำเสนอต่อผู้ชมในฐานะผู้ที่คุ้นเคยหรือรู้จักกันดีอยู่แล้วว่าเป็นผู้ถามคำถาม ในขณะที่แขกรับเชิญเป็นข้อมูลใหม่มีตำแหน่งอยู่ทางด้านขวา ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่สามารถเห็นได้ชัดเจนผ่านการเคลื่อนไหวของกล้อง และใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพแบบสำคัญและไม่สำคัญ เน้นองค์ประกอบที่สำคัญให้อยู่ตรงกลางภาพและองค์ประกอบไม่สำคัญจะอยู่บริเวณรอบ ๆ และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้เพียงแค่การจัดวางตำแหน่งของภาพแบบสำคัญและไม่สำคัญเท่านั้น เนื่องจากเป็นรายการที่ไม่มีแขกรับเชิญมาร่วมรายการ

ภาพที่ 2 การจัดวางตำแหน่งภาพแบบข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่

ภาพที่ 3 การจัดวางตำแหน่งแบบของภาพแบบสำคัญและไม่สำคัญ

รายการทั้ง 3 รายการไม่ได้ใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพแบบความจริงและอุดมคติ เนื่องจากการจัดตำแหน่งแบบด้านบนของภาพใช้สื่อถึงสิ่งที่เป็นอุดมคติและด้านล่างของภาพสื่อถึงสิ่งที่เป็นความจริง มักพบในโฆษณาทางนิตยสารหรือเว็บไซต์ที่มุ่งเน้นผลลัพธ์ทางการตลาดมากกว่า รายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อไม่ได้มุ่งเน้นการขายสิ่งใดโดยตรง จึงไม่ได้ใช้การจัดวางตำแหน่งในลักษณะดังกล่าวนี้

2) การใช้ระยะภาพ รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้ช่วงระยะภาพใกล้จนถึงปานกลางเพื่อสร้างการปฏิสัมพันธ์ระหว่างพิธีกรกับผู้ชมรายการ ส่วนรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ต้องการนำเสนอให้ผู้ชมรายการเห็นฉากทั้งหมดของภาพยนตร์จึงใช้ระยะภาพปานกลางเพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมตัดสลับกับการใช้ระยะภาพไกลมาก ทั้งสองรายการใช้ภาพระยะใกล้ปานกลางและภาพระยะปานกลาง เพราะเป็นระยะภาพที่มีผลต่อการสร้างความสัมพันธ์ ช่วยสร้างความใกล้ชิด สื่ออารมณ์ขณะสนทนา เน้นความเข้าใจเกี่ยวข้อ รวมถึงแสดงให้เห็นรายละเอียดการเคลื่อนไหวของมือ นอกจากนี้ยังไม่ได้นำภาพระยะไกลมาใช้ในการถ่ายทำ เนื่องจากเป็นภาพมุมกว้างเพื่อแสดงอาณาเขตของพื้นที่ในภาพ ไม่เน้นการสื่ออารมณ์ขณะสนทนาและไม่ช่วยในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน เป็นรายการที่เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนเปลี่ยนมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์เท่านั้น ปัจจุบันจึงใช้เพียงแค่สมาร์ทโฟนในการถ่ายทำรายการ และพิธีกรมักถือกล้องสมาร์ทโฟนถ่ายทำด้วยตนเองในหลายตอน อย่างไรก็ตามหากตอนใดมีแขกรับเชิญมาร่วมด้วยอาจมีผู้ช่วยมาถือกล้องในการถ่ายทำเพื่อให้ได้ภาพในระยะที่กว้างขึ้น จึงได้เป็นภาพที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) ไม่ได้มีการจัดเตรียมเรื่องระยะภาพเหมือนการถ่ายทำในสตูดิโอ

3) การใช้สี รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เลือกใช้สีที่มองดูแล้วสบายตาเป็นฉากพื้นหลัง ใช้ฉากรายการเป็นห้องนั่งเล่นที่มีโทนสีอบอุ่น หรือเป็นสีวรรณะเย็น ดูสบายตา

ภาพที่ 4 การจัดวางชุดสีรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้สีตามฉากพื้นหลังของภาพยนตร์ที่เลือกมานำเสนอในแต่ละตอนโดยใช้เทคนิคการซ้อนภาพถ่ายทำในสตูดิโอ การแต่งกายของพิธีกรจะหลีกเลี่ยงสีที่ทำให้ดูกลมกลืนไปกับฉาก

ภาพที่ 5 การจัดวางชุดสีรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

การเลือกใช้สีโทนอ่อนหรือสีวรรณะเย็นเป็นส่วนใหญ่จะทำให้ผู้ชมรายการรู้สึกสบายตา ในขณะที่การใช้สีเอกรงค์หรือใช้โทนสีเข้มสีใดสีหนึ่งมากเกินไปทำให้ผู้ชมรู้สึกไม่สบายตาหรือกระวนกระวายใจได้ ดังนั้นเพื่อให้ผู้ชมติดตามรับชมรายการได้อย่างต่อเนื่องรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อจึงหลีกเลี่ยงการใช้สีใดสีหนึ่งเพียงสีเดียว และยังไม่ใช้สีวรรณะร้อนหรือสีฉูดฉาด เช่น สีแดง สีเหลือง สีส้ม มากเกินไป

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ประยุกต์การบันทึกภาพโดยใช้เพียงแค่สมาร์ทโฟนในการถ่ายทำ นอกจากนี้ยังไม่มีทีมงานในการจัดเตรียมฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก และเสื้อผ้าเหมือนการถ่ายทำในสตูดิโอ พิธีกรถ่ายทำจากเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันด้วยตนเอง ดังนั้นการใช้สีของรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน จึงมีลักษณะเป็นสีที่ได้จากสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) ไม่ได้มีการควบคุมเรื่องสีของฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก และเสื้อผ้าเหมือนการถ่ายทำในสตูดิโอ

ภาพที่ 6 การจัดวางชุดสีรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน

4) **การใช้การเล่าเรื่อง** รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม และรายการอิงลิช อาฟเตอร์ นูน ไม่ได้ใช้การเล่าเรื่องในการนำเสนอ รายการมูฟวี่ แลงเกจ เลื่อนำขึ้นตอนใดขึ้นตอนหนึ่งตามกระบวนการเล่าเรื่องแบบฮอลิสติก คลาสสิก จากฉากภาพยนตร์มาเสนอให้ผู้ชมได้รับชมเพื่อสอนคำศัพท์ ประโยค และเกร็ดความรู้ภาษาอังกฤษ และยังนำมาใช้เป็นฉากพื้นหลังเพื่อให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ร่วมไปกับเนื้อเรื่องของภาพยนตร์ นื่องค์ประกอบของการเล่าเรื่องมาเสนอร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติของพิธีกรเพื่อสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ นอกจากนี้รายการยังนำองค์ประกอบของการเล่าเรื่องที่ใช้ในชั้นเรียนมาใช้ครบทั้ง 3 องค์ประกอบ คือ ฉาก ตัวละคร และเหตุการณ์ เพื่อไม่ให้เกิดการเล่าเรื่องมีความซับซ้อนมากและผู้ชมสามารถเข้าใจเรื่องราวได้ง่ายขึ้น

ภาพที่ 7 การนำฉาก ตัวละคร และเหตุการณ์ มาใช้ในการนำเสนอ

พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้รู้จักสนิทสนมกับผู้ชมรายการในชีวิตจริง และไม่มีการปฏิสัมพันธ์เกิดขึ้นจริงเหมือนในบริบทของการสอนในชั้นเรียน แต่ด้วยการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมผ่านสื่อ เทคนิคและวิธีการสอน ตลอดจนรูปแบบของการจัดรายการ รวมถึงการใช้สื่อสัญญาณอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากภาษา ทำให้พิธีกรและรายการสามารถสร้างการปฏิสัมพันธ์ถึงความจริงกับผู้ชมรายการจนสร้างความนิยมให้พิธีกรและรายการได้ ทำให้ผู้ชมเกิดแรงจูงใจและประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

อภิปรายผลการศึกษา

ผู้วิจัยแบ่งการอภิปรายผลออกเป็น 4 ประเด็น ดังนี้

1. การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในรายการสอนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาพบว่าการใช้พฤติกรรมทั้งอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเพื่อสร้างการปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามพิธีกรจะพยายามไม่ใช้พฤติกรรมอิทธิพลทางตรงที่ทำให้ผู้ชมรู้สึกไม่ดี เช่น การวิจารณ์พฤติกรรมของผู้เรียน สื่อสารด้วย

อารมณ์โกรธหรือไม่พอใจ รวมถึงยังไม่ใช่การถามคำถามเพื่อจี้หรือกระตุ้นผู้เรียน ซึ่งครูผู้สอนในชั้นเรียนนิยมใช้พฤติกรรมอิทธิพลทางตรงดังกล่าวในชั้นเรียน ผู้วิจัยเห็นว่าการที่พิธีกรมักหลีกเลี่ยงการใช้พฤติกรรมทางตรงเพื่อไม่ให้ผู้ชมรายการรู้สึกไม่ดีต่อพิธีกร เนื่องมาจากการแข่งขันกันผลิตรายการของสื่อ ทำให้พิธีกรจำเป็นต้องดึงดูดให้ผู้ชมติดตามรับชมเพื่อสร้างความนิยมให้รายการ จึงต้องเลือกใช้พฤติกรรมที่ไม่ทำลายความสัมพันธ์ระหว่างพิธีกรและผู้ชม และไม่ทำให้ผู้ชมไม่อยากเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากรายการ

จากข้อค้นพบของผู้วิจัยที่ได้พบว่ารายการสอนภาษาอังกฤษมีรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ คือ IRFT หรือ Initiation (ริเริ่ม) -Response (ตอบสนอง) - Feedback (ให้ข้อเสนอแนะ) -Transfer (ส่งต่อข้อมูลให้ผู้ชมรายการ) นอกเหนือจากรูปแบบ IRF และ IR ผู้วิจัยเห็นว่าขั้นตอน Transfer เป็นขั้นตอนที่จำเป็นต้องมีเพิ่มขึ้นมาเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากรายการต้องสื่อสารกับผู้ชมเป็นสำคัญและต้องทำให้ผู้ชมรู้สึกเหมือนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ไปพร้อมกับพิธีกรและแขกรับเชิญ การเชื่อมโยงกับผู้ชมได้จะทำให้สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้ผู้ชมรายการได้และจะทำให้รายการได้รับความนิยม

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิซรูมใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขึ้นครบทั้ง 8 กลวิธี รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขึ้นเพียง 3 กลวิธี และรายการมูฟวี่ แลงเกวจใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขึ้น 6 กลวิธี ผู้วิจัยสังเกตได้ว่าแม้ว่าพิธีกรรายการจะเป็นสื่อมวลชนและมีความสามารถในการนำเสนอถูกต้องได้ดีกว่าผู้สอนในชั้นเรียน แต่ก็ไม่ได้เป็นศิลปินหรือนักแสดงตลกโดยตรง ไม่ได้ฝึกฝนองค์ความรู้แบบศิลปินตลก การใช้อารมณ์ขันสอดแทรกในเนื้อหาจึงเป็นความพยายามของพิธีกรที่ต้องการผ่อนคลายความตึงเครียดให้ผู้ชมรายการ ซึ่งการสร้างอารมณ์ขึ้นเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการสร้างสรรค์มุกตลกของแต่ละบุคคล พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการในงานวิจัยนี้ต่างก็มีทักษะความสามารถในการสร้างอารมณ์ขึ้นที่มากน้อยแตกต่างกันไปและยังต้องเลือกใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขึ้นตามความเหมาะสมของพิธีกร แขกรับเชิญ และรูปแบบรายการ เพื่อให้เหมาะสมกับกาลเทศะและเกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้ชมรายการ

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิซรูมใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจครบทั้ง 8 กลวิธี รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูนใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ 7 กลวิธี และรายการมูฟวี่ แลงเกวจใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ 6 กลวิธี กลวิธีที่ไม่พบการใช้ในทั้ง 2 รายการดังกล่าว คือ กลวิธีการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย และกลวิธีการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ซึ่งกลวิธีการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายเป็นกลวิธีที่มีความสำคัญมากแต่กลับพบว่าผู้สอนในชั้น

เรียนเองก็ให้ความสำคัญต่อกลวิธีนี้น้อย และกลวิธีการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียนก็เป็นอีกกลวิธีที่สำคัญ เพราะถึงผู้เรียนมีความรู้ไม่มาก หากมีความมั่นใจจะสามารถสื่อสารได้ ทั้งสองกลวิธีที่ไม่พบการใช้เป็นกลวิธีที่ทั้งผู้สอนในชั้นเรียนและพิธีกรรายการไม่ค่อยให้ความสนใจ ดังนั้นหากผู้สอนในชั้นเรียนและพิธีกรให้ความสำคัญและเน้นการนำกลวิธีดังกล่าวมาใช้ อาจเพิ่มแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนได้มากขึ้น

2. เทคนิคและวิธีการสอนที่ใช้ในรายการสอนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาพบว่ารายการได้ผสมผสานวิธีการสอนหลายวิธีตามความเหมาะสมของเนื้อหาที่รายการนำเสนอในแต่ละตอน ต่างจากการเรียนการสอนในชั้นเรียนจริงที่มักใช้วิธีการสอนวิธีใดวิธีหนึ่งเพียงวิธีเดียวและนิยมใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย แม้ว่าวิธีการสอนแบบผสมผสานจะเป็นวิธีที่ดี เพราะเป็นการเลือกนำข้อดีของแต่ละวิธีมาใช้ แต่ผู้สอนต้องมีความสามารถอย่างเพียงพอจึงจะสามารถจัดการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ นอกจากนี้ข้อจำกัดในเรื่องของสื่อและวัสดุอุปกรณ์อาจทำให้ผู้สอนในชั้นเรียนไม่สะดวกนักที่จะใช้วิธีการสอนแบบผสมผสาน ผู้วิจัยเห็นว่าการออกแบบการนำเสนอของรายการ ความพร้อมในจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์ของทีมงานผู้ผลิต และความสามารถในการเป็นสื่อมวลชนของพิธีกร คือสิ่งที่ช่วยให้รายการสอนภาษาอังกฤษสามารถใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานโดยไม่ใช้วิธีการสอนแบบบรรยายได้ ซึ่งการเลือกใช้วิธีดังกล่าวที่มีความหลากหลายจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมรายการ ทำให้ผู้ชมเกิดแรงจูงใจในการเรียน และไม่รู้สึกรำคาญในขณะรับชมรายการ

3. รูปแบบการจัดรายการของรายการสอนภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 ยังคงใช้รูปแบบของการจัดรายการโทรทัศน์ตามการจำแนกรูปแบบของการจัดรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา แม้ว่าการนำเสนอรายการจะเผยแพร่ผ่านทั้งทางโทรทัศน์และสื่อสังคมออนไลน์เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชมรายการในปัจจุบันก็ตาม อย่างไรก็ตามการพัฒนาของสื่อและเทคโนโลยีอาจทำให้เกิดช่องทางสื่อสังคมออนไลน์ใหม่ ๆ ขึ้นในอนาคต ทำให้เกิดการสร้างสรรค์การจัดรายการรูปแบบใหม่ ๆ ขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับสื่อและเทคโนโลยี

4. วาทรกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบในรายการสอนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าการสื่อสารในการสอนภาษาอังกฤษใช้ทั้งภาษาและสัญญาณมาประกอบร่วมกันในการสื่อความหมายไปยังผู้ชมรายการ สัญญาณที่พบในรายการมีความแตกต่างกันไป รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพ การใช้ระยะภาพ และการใช้สี รายการมูฟวี่ แลงเกจ ใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพ การใช้ระยะภาพ การใช้สี และใช้การเล่าเรื่อง สำหรับรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน เป็นรายการที่มีลักษณะเกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) จึงพบเพียงแค่การจัดวางตำแหน่งของภาพเท่านั้น สัญญาณเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อช่วยสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมทำให้ผู้ชมรายการติดตามรับชมรายการ เกิดความผูกพันกับพิธีกรและรายการจนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษได้ การผลิตรายการจึงต้องมีการวางแผนและออกแบบสัญญาณต่าง ๆ ที่ปรากฏในรายการเพื่อให้สามารถสื่อความหมายไปยังผู้ชมได้ตามจุดประสงค์ ผู้วิจัยเห็นว่ารายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้สัญญาณเพียงอย่างเดียวอาจเพียงพอสำหรับรายการนี้ การนำเสนอตามสถานการณ์จริงโดยใช้สมาร์ทโฟนในการถ่ายทำในสถานที่ต่าง ๆ ที่หลากหลายกลายเป็นจุดเด่นที่ทำให้ผู้ชมสนใจติดตามรับชมรายการ แม้ว่าจะนำสัญญาณมาใช้น้อยกว่ารายการอื่น แต่สัญญาณก็ถือเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้และยังจำเป็นต้องมีในการสื่อสารระหว่างสื่อกับผู้ชมเพื่อให้รายการได้รับความนิยม

สรุปผลการศึกษา

รายการสอนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการและยังสร้างความนิยมให้แก่พิธีกรและรายการ จากการที่ระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่ผู้ชมรายการมีต่อพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ผู้ชมรายการรู้สึกว่พิธีกรทำให้รู้สึกสบายใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการชมรายการ เป็นบุคคลต้นแบบในการเรียนภาษาอังกฤษ และผู้ชมรายการรู้สึกสนิทสนมคุ้นเคยกับพิธีกรเสมือนเป็นครู อาจารย์ พี่ หรือคนรู้จักในชีวิตจริง แสดงให้เห็นว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อประสบความสำเร็จในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับผู้ชมรายการ แม้ว่าพิธีกรและผู้ชมรายการจะไม่เคยพบเจอกันในชีวิตจริงเหมือนการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของชั้นเรียน แต่ด้วยการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมผ่านสื่อ เทคนิคและวิธีการสอน และรูปแบบของการจัดรายการ รวมถึงสัญญาณอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากภาษา ทำให้ผู้ชมรายการเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษได้ มีความสุขมากขึ้นที่จะฝึกฝนและใช้ภาษาอังกฤษ เกิดการตั้งเป้าหมายในการพัฒนาทักษะ

ภาษาอังกฤษของตนเองให้ดีขึ้น และยังเชื่อมั่นว่าการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษจะทำให้ตนมีความรู้ทางภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นได้

ข้อจำกัดของงานวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาตัวบทจากคลิปวิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษที่เผยแพร่ทางสื่อโดยไม่ได้ใช้เครื่องมือวิจัยในการสัมภาษณ์พิธีกรรายการหรือทีมงานผลิตรายการ จึงเป็นการวิเคราะห์และการตีความตัวบทตามกรอบแนวคิดและทฤษฎีประกอบกับความเห็นจากฝ่ายผู้รับชมรายการเท่านั้น

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยนี้ศึกษารายการที่มีพื้นฐานมาจากรายการโทรทัศน์ก่อนนำมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์และมีพิธีกรรายการเป็นสื่อมวลชนที่มีชื่อเสียงอยู่แล้ว งานวิจัยในอนาคตอาจขยายขอบเขตไปสู่การศึกษารายการที่นำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษโดยผู้สร้างสรรค์สื่อที่เป็นบุคคลธรรมดาทั่วไป นำเสนอผ่านช่องทางสื่อสังคมออนไลน์ใหม่ ๆ ซึ่งการนำเสนออาจมีความแตกต่างจากสิ่งที่พบในงานวิจัยนี้

2. งานวิจัยนี้ศึกษาในประเด็นของพิธีกรในบริบทการสอนภาษาอังกฤษ ผู้สนใจสามารถศึกษากรณีที่ครูผู้สอนในชั้นเรียนเพิ่มบทบาทผู้สร้างความบันเทิง (Entertainer) เหมือนกับสื่อมวลชน เนื่องจากปัจจุบันการสอนแบบบรรยายอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ ครูผู้สอนจึงปรับตัวเพิ่มความสุข สร้างสรรค์สิ่งอื่น ๆ เข้าไปในการเรียนการสอนเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้เรียนในชั้นเรียน

References

- Bordwell, D. & Thompson, K. (2004). *Film Art: an Introduction*. Boston: McGraw-Hill.
- Bell, N.D. & Pomerantz, A. (2016). *Humor in the Classroom: A Guide for Language Teachers and Educational Researchers*. New York: Routledge.
- Brown, H. D. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching*. (7th ed.). New York: Longman.

- Chinnalong, S. (2000). **English Teaching of the Television Program Fud Fid For Fi**. [in Thai]. M.Com.Arts (Mass Communication), Chulalongkorn University.
- Darasawang, P. (2007). “English Language Teaching and Education in Thailand: A Decade of Change.” In Prescott, D., editor. **English in Southeast Asia: Varieties, Literacies and Literatures**. (p. 187–204). Newcastle upon Tyne: Cambridge Scholars Publishing.
- Dörnyei, Z. & Csizér, K. (1998). Ten Commandments for Motivating Language Learners: Results of an Empirical Study. **Language Teaching Research**, 2 (3), 203–209.
- Kaewthep, K. (2010). **New Perspectives in Communication Studies**. [in Thai]. Bangkok: Pabpim.
- Koraneekit, P., Songkram, N. & Khlaisang, J. (2014). **Educational Technology and Communications: Innovation in Blended Learning**. [in Thai]. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Kress, G. & van Leeuwen, T. (2006). **Reading Images: The Grammar of Visual Design**. New York: Routledge.
- Larsen-Freeman, D. (2000). **Techniques and Principal in Language Teaching**. (2nd ed.). New York: Oxford University Press.
- Mina, P. (2018). The Strategies of Creating Humor in Thai Television Programs. [in Thai]. **Veridian E-Journal Silpakorn University**, 11 (3), 2300-2313.
- O’Halloran, K. L. (2013). “Multimodal Discourse Analysis.” In Hyland, K. & Paltridge, B., editor. **The Bloomsbury Companion to Discourse Analysis**. (p. 120-137). London: Bloomsbury.
- O’Keeffe, A. (2006). **Investigating Media Discourse**. New York: Routledge.

- Phothong, S. & Anchaleewittayakun, W. (2018). Using Storytelling as a Teaching Method to Develop English Speaking Skills of the Sixth Grade Students. [in Thai]. **Suandusit Graduate School Academic Journal**, 14 (2), 145–154.
- Pinzon-Jacome, L. M., Lozano-Jaimes, C. A. & Duenas-Angulo, L. C. (2016). From Feedback to Follow-up In The Third Turn of IRF Sequences: A Challenge to Promote Genuine Interaction in EFL Classes. **Rastros Rostros**, 18 (33), 72–81.
- Promwong, C., Thatang, N. & Janopas, A. (1997). **Radio and Television in Education**. [in Thai]. Nonthaburi: Sukhothai Thammathirat Open University Press.
- Rubin, M., Perse, M. & Powell, A. (1985). Loneliness, Parasocial Interaction, and Local Television News Viewing. **Human Communication Research**, 12 (2), 155–180.
- Sataporn, S. (2011). **Linguistics and Language Teaching (Unit 15)**. [in Thai]. Nonthaburi: Sukhothai Thammathirat Open University Press.
- Sikkabundit, S. (2004). Learning Interaction. [in Thai]. **Encyclopedia of Education Srinakharinwirot University**, 31, 51-56.
- Stapitanon, P. (2000). “Edutainment for Social Change.” [in Thai]. In Kaewthep, K., editor. **View of New Media and New Society**. (p. 274-362). Bangkok: Edison Press Products.
- Sutadarat, S. (2021). **Theories of English Teaching**. (4th ed.). [in Thai]. Bangkok: Ramkhamhaeng University Press.
- Yiemkuntitavorn, S. (2017). **Learn English From Materials and Activities**. [in Thai]. Bangkok: Chulalongkorn University Press.